בב א מיי׳ פ״ו מהל׳ הרבן

פסח הלכה ט: בת מיי פ"ב מהלי אבל הלי ז והלכה ו טוש"ע יו"ד

מימן שעג סעיף ג:

בד ג מיי שם פ"ג הלכה ח

תורה אור השלם

וְלְאֲחֹתוֹ הַבְּתוּלְה הַקְּרוֹבְה אַלְיו אֲשֶׁר לֹא הִיְתָה לְאִישׁ לְה יִשְׂמָא: ויקרא כֹא, ג 2. לְאָבִיו וּלְאָמֵוֹ לְאָחִיו

ילאחתו לא יטמא להם במתם בִּי נֵזֶר אֱלֹהָיו עַל רֹאשׁוּ: ... אשה: במדבר ו, ז ב. כָּל יְמֵי הַזְּירוֹ לִידֹּוְה עַל נָפָשׁ מֵת לֹא יָבֹא:

מוסף רש"י

. חיילא עליה אנינות. נריסח

ותו לא חיילא עליה חיובא דפסח

פחחים את ולאחותו מה מ"ל.

(פטורט צור) ולארותו בהרתייל. בטור כתיב כל ימי הזירו לה׳ על נפש מת לא יבא, וסמיך ליה לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו לא יטמא

להם, דהא כולהו בכלל על נפש מת

לא יבא היו ולמה יצאו, לאביו פרט

למי פנו יא ולמום ילמון מובי פוע למת מלוה. לאמו מה ח"ל, משום מת מלוה לא אלטריך דמלאביו נפקא, ודרשי ליה בספרי ללמוד

שאם היה נזיר זה כהן, דהוו עליה שתי קדושות, אף הוא לאמו הוא דלא יטמא אבל מטמא הוא למת

ילנה ישתה שבל תשלה החי שהיה מלוה. לאחיו מה ח"ל, הרי שהיה כ"ג והוא נזיר, אף הוא לאחיו לא יטמא אבל מטמא למת מלוה.

לאחותו מה ת"ל, אם אינו ענין

וכמומו מה מ"ל, חם מינ ענין לוה מנהו ענין למי שהולך לשחוט את ססמו ולמול את בט, שמטמת למת מלוה (ברבות יט:) הרי שהלך הולך לשחוט את פסחו וגור. הרי שהיה כ"ג ומיר

פסחו וגרי. הכי שהיה כייג וסיד ווהולך לשחוט את פסחו, דאיכא מנות טובל, אפילו הכי לאחות! ההוא דאינו טובל מיטתא למת מלוח (טובחדרין דה.). או: אם אינו ענין לאלו (כ"ג ועזר) מנהו ענין לאלו (כ"ג ועזר) מנהו ענין לאלו (כ"ג ועזר) מנהו ענין

לענין ביטול עבודה ומילה מפני

מנמן ביטור עפודה וחינה מפני מת מלוה (מגילה ג.). והאי דנקיע להו אהדדי היינו משום דמילת זכריו ועבדיו מעכנין פסחו (המפרש מיר מח:) רשמע שמת לו מת. מקרוניו, יכול יעמא להם:

אמרת לא יטמא. הוחיל ועונת

חינות התחת היא וחלה נוליו חובת

המתח הפסח היה וחנם עביו מובת הפסח שהוא בכרת, אם יטמא בטל מלעשות פסח, ולמול את בנו נמי

(מלות) [מלוה שיש בה] כרת היא,

טוש"ע יו"ד סימן שעד סעיף א:

לא השיא כאז שמת לו מת בי"ד והברו בי"ד

כאן שמת לו מת בי"ג וקברו בי"ד מת לו מת

בי"ד וקברו בי"ד יום מיתה תופם לילו

מדאורייתא מת לו מת בי"ג וקברו בי"ד יום

קבורה א מדרבנן אינו תופם לילו אלא

מדרבנן א"ל רב אשי לרב מרי ואלא הא

דקתני אמר לו ר"ש תדע שהרי אמרו אונן

מובל ואוכל את פסחו בו אבל לא בקדשים

נימא ליה קאמינא לך אנא יום מיתה

דאורייתא ואמרת לי את יום קבורה דרבנן

קשיא אביי אמר לא קשיא יכאן שמת קודם

חצות כאן שמת לאחר חצות קודם חצות דלא

איחזי לפסח חיילא עליה אנינות אחר חצות

דאיחזי לפסח לא חיילא עליה אנינות ומנא

תימרא דשני ליהַם בין קודם חצות בין לאחר

חצות דתניא ולה ישמא מצוה בלא רצה

מטמאין אותו על כרחו ומעשה ביוסף הכהן

שמתה אשתו בערב הפסח ולא רצה ליטמא

יו ונמנו אחיו הכהנים ומימאוהו בעל כרחו

ורמינהי בולאחותוים מה ת"ל הרי שהלך

לשחום את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת

לו מת יכול ישמא אמרת 2לא ישמא יכול כשם

ה שלא יממא לאחותו כך אין מממא למת

מצוה ת"ל ולאחותו לאחותו הוא דאינו מטמא

אבל מממא יהוא למת מצוה וו לאו ש"מ

כאן קודם חצות כאן לאחר חצות ממאי דילמא לעולם אימא לך אידי ואידי אחר חצות והא רבי ישמעאל והא ר"ע דתניאיילה

יםמא רשות דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר

חובה לא ם"ד דרישא דההיא ר"ע קתני לה

דתניאי ר"ע אומר נפש אלו הקרובים מת

כ"ג והוא נזיר לאחיו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה ולאחותו מה

ממות פ"ד הל' ח-ט סוטה מתחות פ"ד הלי ח-ט סוטה
 ג. ת"כ אמור פרש' א הי"ב,
 בלכות יט: מגילה ג. נזיר מת:
 סנהדרין לה., ג) [סוטה ג.],
 [זול מת:] ספרי נשא כר, ל) יבמות ע:, ו) [וכתו' ברכות לחו זה בשם הר"ש מקולי ע"ש], 1) [קילרו כאן דבריהם וע"ש בתום' בפסחים ד"ה אתי ועי" רש״ק].

שינויי נוסחאות (גליון). ובכתה"י

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה דעני לן בדאורייתא: (נ) ד"ה וממלי וכו' לעיל אוגן אין מביא פסח נמת:

א] בקלמ לפו"י נ"חל יום קבורה תופס לילו מדרבנן א"ל כו" (דק"ם): ב] פסחו לערב אבל כו" כל"ל (*ש"ח): ג] ל"ל לן (*ש"ח): ד] ליטמא לה ונמנו כל"ל "m"m, ובמס' שמחות ודחפוהו ("ש"ם), וכנמ? סנמות ודהפוהו שאינו מטמא לאחותו כך: ה] כשם שאינו מטמא לאחותו כך אינו מטמא וכו׳ כל"ל ("ש"ח) ו] קשיאן אהדדי אלא לאו ש"מ כו׳ (כייצ): ז] שאם היה (mem*) ה] לאחותו הוא דאינו (יש"מ). הן לאחותו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה (יש"מ): מ] מינת הכא ליתל בכי"פ: י] כשמת בי"ד וקברו בי"ד כל"ל (ש"מ): יאן ל"ל וקברו בייד לל"ל (ש"ח: א) ל"ל כיים ביום ("ש"ח: ב) תיכת עמו ביום ליית ליתל ככ"יפ: יגן ככ"יפ אנה (כמקוס אנינות): ידן כש"מ (כמקוס אנינות): ידן כש"מ גרים פסחו. ובכתס"י קרבנות: מון מיכת האי נמחק ("ש"ח: "ון מ"ל לאביי מון דנהי ("ש"ח: "ון מ"ל לאביי אבל אי ס"ל אכילת פסחים אבל אי סייל אכילת פחים מעכבא אז מצי ר"ש למיסבר אנינות לילה דאוריני ואפ"ה כיון דחל עליו חובת פסח קודם אנינות אכיל פסחו לערב . דאי לא אכיל לא מצי להקריב ומיהו אע"ג דלא מעכב אכיל דלא העמידו וכו' (ש"מ): יח] דעל כרחי׳ שחיט לאו אורח ארעא דנימרו רבנן ישחטנו וכו' כל"ל ("ש"מ): ים] ס"ל לאחותו, ואמו ואחיו בן ט ל לאווונג, ואבוו אחריתי אייתינהו לדרשא אחריתי ברישא דברייתא למידרש לאחיו לא יטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה ולקמן הוא למת מצוה ולקמן בשמעתין מייתי לה, וה"ק סיפא ולאחותו מה ת"ל הרי שהיה הולך כו', כל' אא"ע לנזיר לא לאסור אחותו ולא להתיר מת מצוה דהא נפקא לן מרישא דקרא, תנהו ענין להולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו דמילת זכריו ולמול את בנו דמילת זכריו מעכבתו מלאכול פסח: אמרת לא יטמא. כי היכי דנזיר אין לו לדחות נזירות מפני טומאת קרוביו כך שוחט פסחו אין לו לדחות פסחו מפני טומאת קרוביו. ואיני יכול לפרש אותה בנזיר עצמו ולומר הרי שהיה הולך נזיר זה לשחוט את פסחו רא"כ מאי רומיא דמרמי׳ לה אדיוסף הכהן דילמא הא דקתני אמרת לא יטמא משום נזירות הוא דנזיר אין מטמא לקרובים: לאחותו אינו לקרובים: לאחותו אינו מטמא. אלמא אתיא וכו׳ (כתה״י וש״מ): כ] פסח באנינות וקס"ד דהגך ברייתות הרוייהו קתני כו׳ לל"ל וכ"ה נס"י (צ"ק). ל"ל וקס"ד דברייתא דקתני לא רצה מטמאין אותו אליבא ר"ע וכו׳ כלפנינו: בא] טעמא (*ש"ח): לנפנילו. באן טעמא (יש"ו). בב] במתו אפילו מת קודם חצות כו' (כתה"י): בג] פסחו דאנינות לא דחיא ליה והכא לא מת מצוה: לאמו. מה תלמוד לומר אם לאסור הרי למדנו אם להתיר מת מצוה הרי למדנו אלא לא הוצרך לנזיר לבדו אלא ללמדך שאם היתה כו' (כי"פ וש"מ): כדן הילכך כיון דלאחר חצות הוא וחיילא בו עוד קדושה אחרת כגון שהיה כהן ונזיר התרתי לך בו מת מלוה ממיעוט 🖘 דלאמו דרשינן לאמו לא יטמא אבל מיטמא הוא למת מלוה וכן כולם: כיון דכאחר חצות הוא וחייקא עליה חובת פסח לא תדחייה כו' (*ש"מ): כה] הוא, ובקודם חצות לא מצי מוקמי ליה דא"כ אפי' למ"ד טומאה

עמו יב אלא מדרבנו: אמינא לד אנינות יום מיתה דאורייתא. דהא מאנינות דאהרן מייתי לה לקמן והתם יום מיתה הואי: ואת מהדרת יום קבורה. דהוא גופיה מדרבנן והתם מודינה: הביי המר. חידי וחידי אי מזמנו ליה אכיל ביום קבורה כדאמר רב אסי לעיל ודמת בי"ג וקברו בי"ד] אפילו מדרבנן לא תפים לילו: דשני לן. ^(ה) מדאורייתא: ורמינהי כו'. מסקנא דמילתיה הוא

לה רב מרי אידי ואידי יום או קבורה וכאן בפסח וכאן בשאר ימות השנה כדשנינן לה מעיקרא ומאי אבל לא בקדשים אבל לא בקדשים של כל דבעי לאתויי מגו רומייא ושינויי:

לא קשיא. דר"ש אדר"ש הא דקתני הכא יו אונן לא מייתי פסח כשמת

חוקברו בי"ד דיום מיתה דאורייתא ותפים לילו מדאורייתא כדיליף

ליה רבי יהודה לקמן [ע"ב] והא דקתני לעיל אוכל פסחו בשמת בי"ג

וקברו בי"ד דיום קבורה גופיה דרבנן ולא תפים לילו אלא מדרבנן

השנה כולה: הכי גרס׳ לא מפים לילו

ורומיא דתרתי מתני׳ קמייתא משני

ביום מיתה ולעולם אנינות לילה לר"ש דרבנן ודקתני בברייתא פסח אינו בא באנינות כשמת קודם חלות דרחמנא דחייה מהאי קרא דדרשינן כשהוא שלם הוא מביא ולא כשהוא אונן ודקתני בפסחים טובל ואוכל פסחו אלמא מייתי ליה אונן כשמת אחר חלות דקדמה חובת שחיטת פסח לאנינות ותו לא דחיא ליה אנינות מלשלח קרבנו יו ומיהו על כרחך ש"מ אנינות לילה דרבנן דאי מדאורייתא היא האי ביו לא הוה אכיל נהי בו דקדמה חובת שחיטה לאנינות אבל חובת אכילה לא קדמה ליה ואכילת פסחים לא מעכבא לאביי יו אלא משום דאנינות לילה דרבנן והם לא העמידו דבריהם במקום כרת דדילמה ממנע ולה שחיט ה"נ כיון דעל כרחך יחן שחטיה לאו אורח ארעא דנימרו ישחטנו ע"מ ליפסל הילכך אוכל פסחו אבל לא שאר קדשים אפי׳ ליל פסח דהעמידו לבריהם במקום עשה ומתני׳ דדייקינן

לאחותו מה פ"ל. בנזיר קאי וכיון דכתיב לאביו ולאמו כ״ש לאחותו יש: המרת לה יטמה. רישה דברייתה

בנזיר קא מיירי כדתני לה לקמן בשמעתין וה"ק סיפא הרי שהיה נזיר והוא כ"ג והולך לשחוט את פסחו או למול את בנו ושמע שמת לו מת יכול יטמא אמרת לא יטמא אי משום נזיר אי משום כ"ג אי משום פסח וכ"ש הכא דאיתנהו לכולהו: ולמול אם בנו. דמילת זכריו מעכבתו מלאכול פסחו ©: **לאחוםו אין מטמא**. אלמא אמיא חובה דפסח ואסרה ליה להיטמא ומביא פסח ₪ אולן. וקס״ד דתרוייהו קתני אליבא דר' עקיבא דאמר לה יטמא מצוה והילכך לא מיתוקמא הך בתרייתא אלא בשמת לאחר חצות דאמיא חובת פסח ודחיא למצות טומאה וקמייתא במת קודם חצות דאפקעתיה אנינות מפסח: **וממאי**. דטעמא דקמייתא משום דקדמה אנינות הוא דתוקמא לר"ש דאמר לעיל (כ) אין מביא פסח אונן במת קודם חלות וכר"ע: דילמא. טעם באו דר"ע לאו משום קודם חלות הוא והיכא דלא איטמי במת בבו ואפילו קודם חלות בעי למעבד פסח בו והכא משום דאיטמי הוא ואפילו מת לאחר חלות נמי קאמר ר' עקיבא יטמא משום דקסבר לה יטמא מצוה ואין לה תשלומין הילכך מטמאינן ליה וממילא אזל ליה כרת דה"ל טמא ופסח יש לו תשלומין בשני והך דקתני לא יטמא רבי ישמעאל היא דאמר רשות הילכך בין לא תדחייה מצות פסח בשביל רשות דטומאה ולעולם בין לרבי ישמעאל בין לר"ע אוגן שלא נטמא מביח פסחו ואפילו מת קודם חלות דטעמא דהכא לאו משום אנינות הוא בחו: דרישא דההיא. דנזיר ר"ע קתני לה דאומר מלוה הילכך לא מיתרלי אלא משום טעמא דקודם חלות ואחר חלות היכא ביו דמת קודם חלות קדמה לה חובת טומאה לפסח ומטמא והוא הדין לאנינות דהא

קדמה והיכא דמת לאחר חלות קדמה חובת פסח ומפקע לחובת טומאה והוא הדין לאנינות: נפש. במיר כתיב כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא וסמיך ליה לאביו ולאמו וגו׳ וכוליה קרא יתירא הוא דהא כתיב ליה יו קרובים ורחוקים: נפש אנו הקרובים. לאו ממשמעותא היא דמיקשה לך אם כן למה נאמרו רחוקים דאי לא כמיב תרתי קראי הוה מוקמינן ליה ברחוקים אבל השתא דאיכתיבא בחו תרי קראי נפש קרובים משמע שהן כנפשו: לאביו. מה ח"ל אם ללמד שלא יטמא לו הרי פירש קרובים ורחוקים אלא בא לפרט את מי אסר את הקרובים אבל

הרי שהלך לשחוט את פסחו א. זה שהיה כ"ג ונזיר וניתוסף בו עוד דבר אחר המעכבו מליטמא שהיה לריך לשחוט את פסחו אף זה לאחותו פרטמי לך בו אבל מיטמא הוא למת מלוה דאם אינו ענין לנזיר לבדו תנהו ענין למי שיש בו כל אלו: רשות אמאי לא יטמא אם ירצה הא לא חיילא עליה חובת פסח וכ״ת משום חומרא דפסח א״כ מאי איריא ערב פסח אפי׳ ו' ימים

הרי שהיה הולך לשחום את פסחו ולמול את בנו כו'. מימה היכי דייק מהכא דשחיטת פסח דוחה טומאת מתו שאני הכא שהוא כ"ג ונזיר וכי תימא אי לאו דבאפי נפשיה דחיא מתו לא היה לריך קרא למת מלוה דדחיא שלשתן דכיון דכ"ג ונזיר נדחים

משום מת מלוה בשביל שהולך עדיין לשחוט את פסחו לא מימנע א״א לומר כן 0 דהא לכהן הדיוט ונזיר אינטריך קרא אף על גב דכהן הדיוט לחודיה מיטמה למתו ויש פירושים שמוגה בהם משום הך קשיא דלא מיירי הכא בנזיר לאו אלא בהולך לשחוט פסחו לחודיה כיו ולא יתכן כלל דהיינו ברייתא דמייתי בסמוך דמיירי בכהן לו ונזיר ונראה דדייק משום דקתני הכא אמרת לא יטמא ובכולהו לא קתני הכי משמע לא יטמא משום שחיטת פסחו ולא גרסינו ת"ל לא יטמא ועוד נראה לדקדק אי שחיטת הפסח לחודה לא דחיא טומאת קרובים ה״ל למתנייה ברישא ₪ דהולך לשחוט כו׳ הרי שהיה כ״ג ונזיר והולד לשחוט כו' כמו כהן הדיוט דתני ברישא דמעיקרא תני הקל יותר כי היכי דתני כהן הדיוט להו קודם למיר ואח״כ כ״ג ומיר: הא רבי ישמעאל הא ר"ע. פי׳ בקונטרס ואפילו מת לאחר חלות נמי קאמר ר"ע יטמא משום דקסבר לה יטמא מצוה ואין לה תשלומין הילכך מטמאינן ליה וממילא אזל ליה כרת דה"ל טמא דפסח לו יש לו תשלומין בשני ולא דמי לעשה דהשלמה דאתי עשה דפסח ודחי ליה כדאמר בריש תמיד נשחט

נפש אלו הקרובים מת אלו הרחוקים. במיר בפ׳ כ״ג

לו תשלומין בשני:

(פסחים דף נע. ושס) לע"פ שיש

(דף מח:) גרם איפכא ועיקר ועושה שם [חדח] דרשה מלהביו ולחמו: אלו הרחוקים לאביו אינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היהיו כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו שאם היה

ת"ל הרי שהלך לשחום את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת יכול יממא אמְרת לא יממא יכול כשם שאין מטמא לאחותו כך אינו מִּמְמא למת אית דאמרי בערבי פסחים נמי האמר דמילת זכריו ועבדיו מעכב מצוה תלמוד לומר ולאחותו לאחותו ח'לא ישמא אבל ישמא הוא למת מצוה מחת ובבבות ימין אני דהא מיב הפסח (בובותים). מר. דהח מיר הוא וכתיב על כל נפשות מת לא יבא (סנהדרין שם). או: כשם שאין נזיר מבטל נזירותו ליטמא לקרוביו, כד הוא זה לא יבטל מפסחו (מגילה ת"ל ולאחותו. דלא אנטכי ת"ל ולאחותו. דלא אלטריך אלא להמין אלא להאי וללמד אע"ם שיש עליו אלה להאי וללמד אע"ם שיש עליו קדושות הרבה ועסקי מלוה,

ליקוטים

קדושות הרבה ועסקי מלוה, לאחותו הוא דהזהיר הכתוב שלא ליטמא אבל מיטמא למת מלוה

שאם היה כה"ג ונזיר כו'. קשה זיה כהן ונזיר נמי אינו מטמא לקרובים כמו נזיר גרידא. וכי י. זימא ולאו כל שכז הוא ליחא ותימא ולאו כל שכן הוא, ליווא, דהו"א כהן ונזיר גרע טפי מנזיר גרידא דהואיל והותר לו טומאת קרובים לכהונתו הותר לו נמי קרובים לפוחמת אחרונן בפ״ג לנזירתו, וכה״ג אמרינן בפ״ג דובחים (דף לב ע״ב) לעולא דס"ל ביאה במקצת שמה ביאה אפ״ה מצורע שחל שמיני שלו

ביום וטבל מכניס ידיו לבהונות. ומטעמא דהואיל והותר לצרעתו הותר נמי לקריו. וליכא למימר דהיינו טעמא דאמרינן התם הואיל, דהוה ליה מחמירתא לקילתא דהא ביום וטבל מכניס ידיו לבהונות ומטפמא דהואיל והותר נצרעתו הותר במי לקריו, וליכא למימר הדיינו טפמא דאמרינן התם הואיל, דהוה ליה מחמירתא לקילתא דהא מצור ודר מחמירתא המילת להיא הדיינו טפמה מצור בהיל היה להיה מחמירתא הפילת להמירתא לא אמרינן הואיל, ליתא דהתינח לר"א דפ"ז דנויר רוף.

מז) גבי כהן גדול ונזיר שמצא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לתכמים דס"ל התם יטמא נזיר שאין קדושתו קידושת עולם אלמא כהן חמור מנזיר, מאי איכא למימר. ועוד הא דעולא דאמר הואיל והותר לצרעתו הותר נמי לקריו, האי הואיל הוותר לצרעתו הותר נמי לקריו, האי הואיל הוותר מיל לחמירתא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כיפורים וקיל מטבול יום דבעל קרי דק"ל טבל ועלה אוכל במעשר העריב שמשו אוכל בתרומה הביא כפורתו אוכל בקדשים, אלמא טבו"י אפילו דקרי אסור בתרומה ואילו מחוסר כך מוגה בקנת פילם" (בה"), ולחס הקש"ל במות כז: כן בכהן גדול ונודיר כנ"ל (ש"מ): דרן סגר שמפט בחומה הביא בפרחו אוכל בקרשים, אממט טבר"י אפיר דקרי אסור בחרומה והציל ומוסר בה"ג בפרחו אוכל בקרשים, אממט טבר"י אפיר דקרי אסור בחרומה והציל ומוסר בה"ג בפרחו אוכל בפ"ל למישב מה שמט אול מישים במ"ג לפ"א לא מישים כם שמט במדב מותר במיש אינו מכנים יריו לבהונות שלא יצא לשעה שהוא ראוי להביא קרבן, הא ה"צ איכא למימר דלהכי בעי קרא לכהן "מאינו מכנים" דר"ל מיים "מור לא ויינו במת קרובים של הג" לכיי לה" שאינו מטמא, כהן משום הואיל היינו במת קרובים אע"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הייד, ומירה אישתראי, קמ"ל לעשות את בנו דמטמא לא נשאר אלא ג' קראי לדיוקא דמת מצוה חד לנזיר גרידא ואידך לכהן ונזיר והג' לכה"ג ונזיר, אכתי להולך לעשות את פסחו ולמול את בנו דמטמא לא נשאר אלא ג' קראי לדיוקא דמת מצוה חד לנזיר גרידא ואידך לכהן ונזיר והג' לכה"ג ונזיר, אכתי להולך לעשות את פסחו ולמול את בנו דמטמא לא נשאר אלא ג' קראי לדיוקא דמת מצוה חד לנזיר גרידא ואידך לכהן ונזיר והג' לכה"ג ונזיר, אכתי להולך לעשות את פסחו ולמול את בנו דמטמא לא נשאר אלא ג' קראי לדיוקא דמת מצוה חד לנזיר גרידא ואידך לכהן ונזיר והג' לבה"ג ונזיר, אכתי להולך לעשות את אלא נשאר אלא ג' קראי לדיוקא דמת מצוה חד לנזיר גרידא ואידך לכהן ונזיר והג' לכה"ג ונזיר, אכתי להולך לעשות את היד להידים במ"ג דוברים למצוה מצוה מצוה שלא לו הידים להידים במ"ג דוברים מצור עדיר במים אייד לדיוקא להידים לבהן בחים במ"ג דוברים להידים לה

דק, תמהשתא לא נשאר אלא ג' קראי לדייקא דמת מצוה חד לנוד גרידא ואידך לכהן נוגיר והג' לכהיצ נוניר, אכתי להורץ לעשת את פסחו ולמול את בנו דמטפא למת מצוה והל לנור בריא אידך לכהן נוגיר והג' לכהיצ נוניר, אכתי להורץ לשת את שביעון הואיל, האם היא אישתראי דכיון דטומאת קרובים לכהן היתירא בלא קרא לא שייך לומר הואיל, אבל לאביי וה"נ לעולא דס"ל התם דלגבי התירא אמרינן הואיל ואשתרי וחידן בשם ר"י ריש לחלק דגבי בעל קרא למעוים במיק ביכמות אהא דאמר רבא ערוה גופא לא צריכא קרא והקשו והא לכל הפחות איצטריך בעש מת ומת ואח"כ נשא חי ללא תימא הואיל ואישתרי אישתרי ולא צריך קרא למיסר כהן ונויר דלא תימא הואיל מא אמרינן הואיל ואישתרי אישתרי ולא צריך קרא למיסר כהן ונויר דלא אמרינן הואיל ואישתרי אישתרי ולא צריך קרא למיסר כהן ונויר דלא אמרינן הואיל ואישתרי אישתרי וחד לאו הוא בבעל קרי ומצורע, אבל הכא דשני שמות הן לא אמרינן הואיל ואישתרי אישתרי לא צריך קרא למיסר כהן ונויר דלא מימר למיםר למיםר שני שמות הן לא אמרינן הואיל ואישתרי אישתרי ליש להימא שהרי טמא נדחה לפסח שני. אלא מעשות ואיכא למימר למיםר למיםר וחו"כ נשא חי מאי איכא למימר (טולי לכן מגילה ג' ע"ג נקיצור): הרי שהיה הולך כרי ולמול את בנו. יש להקשות, הא תינח פסח שימנע מליטמא שהינו למה שינו רוצה לומר שצבור הטומאה בעבור שצריך לקבור המת לא יהיה לו שהות לעשות צרכי מילה איומל וסמרטוטין והדברים הצריכין להו שלבור שני שמות המילה, אלא בעבור שצריך לקבור המת לא יהיה לו שהות לעשות צרכי מילה מומר לי שאינו רוצה לומר שצנו ווצה לומר שביים להוא לי שינו יכול למול בנו. נוראה לי שאינו רוצה לומר שנות המילה, אלא בעבור שצריך לקבור המת לא יהיה לו שהות לעשות צרכי מילה איומל וסמרטוטין הרברים לא היה לו שהיה הולך לי היה לו שהות לעשות צרכי מילה איומל וסמר לה שלוני לווצה לומר שלבור לווצר לומר שבעבור שצוריך לקבור המת לא יהיה לו שהות לעשות צרכי מילה מומר לי שינו יכול למול בנו. ונראה לי שאינו יכול למול בנו. ונראה לי שלו ביו לוצרי לי שלו בלו לווני ביום להיד לוום לוונים לוובים להיד לוונים לוובים לו המילה ולא תעשה בזמנה (כ"פ נזיר ממ:): ודש"י פ" דלמול את בנו מיירי בערב הפסח שמילת זכריו מעכבתו מלאכול בפסח, ולפירושו הו"ל למימר למול את בנו ולשחוט את פסחו (מוס' למ"פ ניכנת יעי):